

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפיק (קידושין ל).

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
313

חבריו שלא מדעתו, ולכן אין האריס יכול לתרום חלקו של בעה"ב, ואין אפוטרופוס יכול לתרום משל יתומים.

גם אתם מה אתם בני ברית אף שליח עכו"ם פסול להיות שליח לתרום, אע"פ עכו"ם יכול לתרום לעצמו, ולר' שמעון גם לרבות את השליח אע"פ שאין אדם יכול לתרום תרומה שאינו שלו (בלי שליחות) ולת"ק שליחות לומדים מצד השהה משליחות קדשים וגט שישנו בעצמו ושלוחו כמותו.

קידושין דף מ"ב . יום א' ערב יום הכיפורים תשפ"ד

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת רחל פישער ע"ה
בת ר' צבי ז"ל

נלב"ע ערב יום כיפור תשל"ט

ת . נ . צ . ב . ה .

**ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל/איש לפי
אכלו תכסו על השה/נחלת הארץ/אחים
שחלקו/שליחות לדבר עבירה**

דף מ"ב - ע"א

'ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערביים' אע"פ שאין כולם שוחטים אלא אחד, לרבי יהושע בן קרחה מכאן ששלוחו של אדם כמותו, לרבי יונתן שכל ישראל יוצאים בפסח אחד ואין אכילת כזית לכל אחד מעכב אלא זריקת הדם.

לרבי יונתן שלוחו של אדם כמותו לומדים ממה שכל ישראל יוצאים בפסח אחד ששוחט בשביל כולם ומפסוק ויקחו להם איש שיהיה לבית אבות שיהיה לבית' ומייתור הפסוקים לומדים שיש דין שליחות גם באופן שאין לשליח שותפות בו.

'איש לפי אכלו תכסו על השה' איש זוכה אבל קטן אין לו כח לקחת בשביל אחרים, ולא בא הפסוק לומר ששוחטים הפסח אפילו על איש אחד, שהרי כתוב 'לא תוכל לזבוח את הפסח באחד' (שערי) ודורשים באחד היינו ביחיד.

'ונשיא אחד נשיא אחד ממטה תקחו לנחול את הארץ' אע"ג שהיו קטנים בנחלי הארץ ועל כרחך לאו מטעם שליחות הוא שאין שליחות לקטן אלא זכין לאדם שלא בפניו, ואע"פ שלפעמים החלוקה הוא חובה ולא זכות שהרי יש שעדיף להם הבקעה ויש שעדיף להם בהר, ולכן יתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהם בית דין מעמידים להם אפוטרופוס לזכותם ולהנאתם ואם יתחייבו מה שעשו עשוי (לר"ת אם אחד מוחה אין מעמידים אפוטרופוס).

יתומים שבאו לחלוק בנכסי אביהם בבית דין מעמידים להם אפוטרופוס ובוררים חלק יפה לכל אחד, הגדילו לשמואל יכולים למחות ברוחות, לרב נחמן אינם יכולים למחות ברוחות.

קידושין דף מ"א . יום שב"ק פר' האזינו (שובה) ח' תשרי תשפ"ד

פרק שני - האיש מקדש

**מצוה בו/ראיה לפני קידושין/שליחות
בקידושין וגט בשחיטת קדשים ותרומה**

משנה . מצוה בו יותר מבשלוחו שאם עוסק גופו במצות מקבל יותר שכר, וכמו שמצינו שהאמוראים בעצמם הכינו לכבוד שבת.

אסור לאדם לקדש אשה עד שיראנה שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו ועובר על 'ואהבת לרעך כמוך'.

האיש מקדש האשה בין בעצמו ובשליחו ומצוה לקדש בעצמו שמצוה בו יותר מבשלוחו, וי"א שאסור לקדש על ידי שלוחו שאסור לקדש אשה עד שיראנה.

האשה מתקדשת בה ובשליחה, ומצוה להתקדש על ידי עצמה מלהתקדש על ידי שליחה שמצוה בה יותר משלוחה, אך אין לה אסור להתקדש לו עד שלא ראתה אותו שלנשים נוח גם בבעל כל שהוא.

האיש מקדש את בתו כשהיא נערה בו ובשליחו, אבל אסור לקדש כשהיא קטנה עד שתגדיל ותאמר בפלוני אני רוצה (ועכשיו נהגו לקדש כשהן קטנות שמא לאחר זמן לא יהיה לו לנדוניית בתו).

שליח בגירושין לומדים ממה שכתוב 'ושלחה מביתו' ולא כתיב וגירשה, לכן מ'ושלח' לומדים שהבעל עושה שליח ומייתור ה' לומדים שהאשה עושה שליח, ומפסוק ושלח ושלחה השני לומדים שהשליח עושה שליח.

שליח בקידושין לומדים מגירושין מהיקש ויצאה והייתה.

דף מ"א - ע"ב

שליח בשחיטת קדשים לומדים מפסוק 'ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערביים', אע"פ שרק אחד שוחט, ולכן חבורה שאבד פסחה ואמרה לאחד צא ובקש הפסח האבוד ושחוט עלינו ומצא ושחט וגם הם לקחו ושחטו אם שלו נשחט ראשון הוא והם אוכלים מפסחו של השליח.

אין העבד נעשה שליח לקבל גט מיד בעלה של אשה לפי שאינו בתורת גיטין וקידושין וסברא הוא שדבר שלא שייך בו אינו יכול להיות שליח לאותו דבר.

העובד כוכבים והכותי שתרמו את שלהם, - לת"ק תרומתם תרומה ואסורה לזרים ומדמעת וחייבים עליה חומש, שסובר אין קנין לעובד כוכבים בארץ ישראל להפקיע מידי חיוב תרומה, ואין מירוח עכו"ם פוטר, ולר' שמעון פטור שסובר שדיגון עכו"ם אינו מחייב תרומה.

כן תרימו גם אתם - אתם למעט שאינו יכול לתרום של

ומכירה ששני כתובים הבאים כאחד מלמדים, או שסובר כן רק בשלח שליח להרוג מכח פסוק, או שגם שם אין שולחיו חייב אלא מדיני שמים בעונש גדול ולחולקים שולחיו חייב בעונש קל.

'אותו (אוריה החיתי) הרגת בחרב בני עמון', - לחגי הנביא שברציחה יש שליח לדבר עבירה, ולסוברים שאין שליח ברציחה פירוש הפסוק הוא מה חרב בני עמון אין אתה נענש עליה אף אוריה החתי משום שהיה מורד במלכות.

גם למ"ד יש שליח לדבר עבירה אמר צא בעול את הערוה ואכול את החלב הוא חייב ושולחיו פטור שלא מצינו בכל התורה שזה נהנה וזה מתחייב (ובמעילה אע"פ שנהנה השליח חייב המשלה בהגבתה השליח, ר"י מסופק באומר לשליח הושט ידך לכד של שמן ותנהנה מן הסיכה)

דף מ"ג - ע"ב
שליח יש אומרים שאינו נעשה עד ששלוחו כמותו, ויש אומרים שנעשה עד אפילו אם לא אמר אתה עדי, בין לקידושין ואפילו בגירושין נאמן שמסר לו הגט ולא חוששים שמה עיניו נתן בה.

לזה שפרע חובו על ידי שלוחים, למ"ד המלווה לחבירו בעדים צריך לפרעו בעדים אין השלוחים נעשים עדים שמסרו לו המעות שנוגעים בעדות שאם לא יאמרו שמסרו למלווה אלא החזרנו לך אם הלוח מסר להם הכסף לפני עדים יאמר להם הלוח הביאו עדים שהחזרתם לי המעות ואם אין לכם עדים פרעוני מה שמסרתי לכם, ולמ"ד אין צריך לפרעו בעדים מעיקר הדין נאמנים שפרעו במיגו שהחזירו ללוח שהרי אינם צריכים לפרוע לו בעדים (שבטענה לפי טור גם בשני עדים אומרים מיגו) ואחר שתקנו שבועת היסת הם נוגעים בעדות שאם יאמרו החזרנו לך המעות צריכים להישבע (ואינם נאמנים גם לאחר שנשבעו כיון שאינם נאמנים על פי דיבורם בלי שבועה)

קטנה ונערה המאורסה - לחכמים היא ואביה מקבלים גיטה, (עיין המשך הסוגיא משום שיד אביה היא) **לרבי יהודה** אין שתי ידיים זוכות בגוף אחד אלא אביה מקבל ולא היא, **ומן הנישואין** דווקא היא ולא אביה שהרי כבר יצאה מרשות אביה.

כל שאינה יכולה לשמור את גיטה אינה יכולה להתגרש אפילו על ידי אביה שהרי שוטה היא ונתמעטה מפסוק שנאמר 'ושלחה מביתו' שדווקא מי שמשלחה ואינה חוזרת יכולה להתגרש (לרש"י גם קטנה שאינה יכולה לשמור גיטה, ולר"ת גם שוטה יכולה להתגרש ע"י אביה, וגם למ"ד בירושלמי ששוטה אינה מתגרשת מדרבנן משום גרירה ולכן אפילו עתים חכמה אינה יכולה להתגרש היינו דווקא גדולה אבל קטנה מתגרשת שאביה שומרה).

מעות יזכור מעבירים למרכז העולמי להפצת סיכומי דף היומי 'מחודדים'

**קידושין דף מ"ד . יום ג'
י"א תשרי תשפ"ד**

קבלת קידושי נערה/מאמר ביבמה שלא מדעתה/קטנה שנתקדשה בלי דעת אביה

דף מ"ד - ע"א

קבלת קידושי נערה, - לריש לקיש כשם שנחלקו רבי יהודה וחכמים בגיטין כך נחלקו בקידושין מכח היקש קידושין לגיטין שנאמר 'ויצאה והייתה' ולכן **לחכמים** בין היא בין אביה מקבלים קידושיה (שהוקש בכל מה שנוכל, אבל קטנה אינה יכולה לקבל קידושיה אע"פ שמקבל גיטה). **ולרבי יהודה** רק אביה מקבל קידושיה,

דיינים ששמו נכסי לזה למלווה שלא בפניו ופיתחו או הותירו שתות לת"ק המכר בטל לרבן שמעון בן גמליאל המכר קיים, **לרב נחמן** הלכה כחכמים **לרבא** הלכה כרשב"ג, והוא הדין יתומים שבאו לבית דין לחלוק בנכסי אביהם וטעו.

דף מ"ב - ע"ב

אחים שחלקו הרי הם כלקוחות, פחות משתות נקנה מקח, יתר על שתות בטל מקח, שתות קנה ומחזיר אונאה, ואם עשו על ידי שליח אפילו פחות משתות בטל שיכול לומר לתיקוני שלחתיך ולא לקלקלני, אמרו נחלוק בשום הדיינים דינם כדיינים שטעו ולרשב"ג טעו יותר משתות מכרן קיים ולרבא הלכה כרשב"ג, טעו בקרקע אין אונאה לקרקעות ואפילו טעו בשתות אין מחזיר האונאה (עד מחצה), ואם מדדו בחבל וטעו במדידה אפילו בפחות משתות מחזיר האונאה.

אין שליח לדבר עבירה ולכן השולח את הבעירה ביד פיקח הפיקח חייב שהרי דברי הרב ודברי התלמיד מי שומעים. **במעילה יש שליח לדבר עבירה**, ולכן מי שהיו אצלו מעות הקדש וחשב שהם חולין ומסרם לשליח לקחת בהם חלוק אם עשה השליח שליחותו המשלח מעל שלומדים בגזירה שוה מתרומה שיש שליחות אע"פ שהוא דבר עבירה, אבל אם שינה השליח וקנה טלית השליח מעל.

בשליחות יד בפיקדון יש שליח לדבר עבירה לשיטת בית הלל שדרשו כן מפסוק 'על כל דבר פשע' שחייב גם אם אמר לעבדו ושלוחו לשלוח יד בפיקדון, **ולבית שמאי** מפסוק 'על כל דבר פשע' לומדים שאם אמר או חשב לשלוח יד בפיקדון הרי הוא ברשותו מאותו שעה ואילך להתחייב באונסים. **אין ללמוד ממעילה ושליחות יד שיש שליח לדבר עבירה**, שהם שני כתובים הבאים כאחד ואין מלמדים.

**קידושין דף מ"ג
יום הכיפורים תשפ"ד**

**לכל הקוראים והלומדים
גער חרתינה טובה
מתוך תשובה שלימה וימלא
השם משאלות ליבכם לטובה**

**שליחות לדבר עבירה/שליח נעשה עד/
קטנה ונערה המאורסה**

דף מ"ג - ע"א

במעילה יש שליח לדבר עבירה, ולא לומדים מזה שיש שליח לדבר עבירה בכל התורה (לפי ב"ש שבשליחות יד לא אומרים אין שליח לדבר עבירה ואין מעילה ושליחות יד שני כתובים הבאים כאחד שלא מלמדים) - שטביחה ומכירה יש שליח לדבר עבירה, ויהא מעילה וטביחה ומכירה שני כתובים הבאים כאחד ואין מלמדים.

למ"ד שני כתובים הבאים כאחד מלמדים, לא לומדים ממעילה ושליחות יד (לשיטת ב"ה) או ממעילה וטביחה ומכירה שיש שליח לדבר עבירה בכל התורה - שנאמר בשחוטאי חוץ דם יחשב לאיש ההוא דם שפך' ונכרת האיש ההוא' ההוא ולא שלוחו, ולמ"ד שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדים ההוא למעוטי שנים אוחזים בסכין, הוא ולא אנוס ולא שוגג ולא מוטעה שפטור.

האומר לשליח צא והרוג את הנפש הוא חייב ושולחיו פטור, - לשמאי הזקן משום חגי הנביא שולחו חייב, או משום שסבר יש שליח לדבר עבירה ולומדים ממעילה וטביחה

**מכירת בת לאמה/נתקדשה לדעת אביה
ושלא לדעת אביה**

דף מ"ה - ע"א

האב יכול למכור בתו לאמה אף על פי שהיא אלמנה לכהן גדול או גרושה לכהן הדיוט כיון שקידושי יעוד תופסים בחיבי לאו, ואע"פ שאינו יכול למכור בתו לשפחות אחרי שקבל בה פעם קידושין משכחת לה שמכרה לאמה והאדון יעדה שלפי רבי יוסי בר יהודה מעות הראשונות שקיבל האב לא לקידושין ניתנו אלא האדון מיעדה כפרוטת פעולה שיש לו עליה.

נתקדשה שלא לדעת אביה ומת המקדש ונפלה לפני אחיו ליבום ועשה בה מאמר צריכה גט שמא נתרצה האב לקידושי שני, וצריכה חליצה שמא נתרצה האב לקידושי הראשון, וכיון שהיא צריכה גט ויאמר שאם יקדש אחותה אינה צריכה גט משום שהיא אחות גרושתו לכן צריכה גם מיאון, לא עשה בה מאמר אינה צריכה אלא חליצה שמא נתרצה לקידושי הראשון, אבל מיאון אינה צריכה שלא יאמרו שאין קידושין תופסים באחות זקוקתו, שהכל יודעים שאחות זקוקתו אסור רק מדרבנן.

דף מ"ה - ע"ב

לרבינא קטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה לא חוששים שמא נתרצה האב (לא כרב ושמואל בדף מ"ד): וכן אב שקידש אשה לבנו לא חוששים לקידושין שאין הבן ברשות אביו לקדש לו אשה שלא בשליחותו, ולא חוששים שמא עשאו שליח או שמא גילה דעתו לפני כן שהוא חפץ בה, אבל לרב ושמואל שחוששים שמא נתרצה האב לקידושי בתו חוששים גם שמא גילה הבן דעתו שהוא חפץ וזכין לאדם שלא בפניו (הלכה כרבינא, קטנה שהלך בעלה למדינת הים לשאלות יכולה להתקדש מדרבנן וכן פירש ר"ת ולר' מנחם מיוני אסור לקיימה שמא יקדשה אביה במקום שהוא).

אפילו למ"ד שחוששים שמא נתרצה היינו רק אם נתקדשה דרך כבוד ולא דרך בזיון כגון אם נתקדשה בשוק או באגודה קטנה של ירק.

איש שהסכים לאשתו לקדש בתם לקרובה ועשו סעודה לחיבת חיתון וזימנו קרוביהם ובאמצע הסעודה קיבלה הבת קידושין מקרוביו לא חוששים שנתרצה האב, **לאביי** משום שארית ישראל לא יעשו עולה שאינו חוזר מדיבורו, **לרבא** שאין אדם טורח בסעודה ומפסיד, ונפק"מ אם לא עשה סעודה.

נתקדשה לדעת אביה והלך אביה למדינת הים ונישאת לארוס - לרב אוכלת בתרומה כל זמן שלא בא אביה ומיחה כיון שהקידושין היה לדעתו רוצה גם בחופתה, ודווקא לענין תרומה שמדאורייתא ארוסה אוכלת בתרומה, אבל אם מתה אין הארוס יורשה שהרי מדאורייתא יורש רק אשתו נשואה שכתוב 'שאר' (אפילו הבעל מחוזה בנכסיה) **לרב אסי** גם אינה אוכלת בתרומה.

נתקדשה לדעת אביה ונשאת שלא לדעת בפני אביה, - לרב הונא אינה אוכלת גם לרב שאוכלת בנישאת שלא בפניו, שמה ששותק משום שכועס, **לרב ירמיה בר אבא** אוכלת גם לרב אסי שאינה אוכלת בנישאת שלא בפניו כיון ששותק נתרצה.

נתקדשה שלא לדעת אביה ונישאת שלא לדעתו

לרבי יוחנן לכו"ע רק אביה מקבל קידושיה, וכן נמנו וגמרו כל החבורות בבית המדרש.

טעמו של רבי יוחנן לחלק בין גיטין לקידושין ובקידושין רק אביה מקבל קידושיה,

ללישנא קמא דווקא בגירושין גם היא יכולה לקבל גיטה שנוח לאביה שתקבל גיטה כיון שעל ידי זה מכנסת את עצמה לרשותו מה שאין כן קידושין שהיא מפקעת עצמה מרשותו ואינו ניחא ליה שתקבל,

ללישנא בתרא דווקא בגירושין שנעשה בעל כרחא לא צריך דעת האב, משא"כ קידושין שצריך דעת האב משום שצריך דעת המקנה אינה יכולה לקבל בלי דעתו שהתורה זיכתה לו הזכות קידושין.

העושה מאמר ביבמתו שלא מדעתה, - לרבי קנה כמו שמצינו שביאה ביבמה קונה בעל כרחא, ואפילו לרבי יהודה שאין נערה יכולה לקבל קידושין בלי דעת אביה עושה בה מאמר שלא לדעת אביה ששאני יבמה שזקוקה לו, **לחכמים** מאמר אינו קונה בעל כרחך כמו כל קידושין שצריך דעתה.

חמשה תובעים אותו תן לנו פיקדון שיש בידך ונשבע שאין לו בידו אם אמר שבועה כללי לכולם אינו חייב אלא קרבן אשם אחת, ואם נשבע שבועה פרטית לכל אחד חייב קרבן על כל שבועה, **לרבי יהודה** אם אמר שבועה לא לך לא לך הוי פרט, **לרבי אליעזר** אם אמר שבועה בתחילה ואח"כ אמר לא לך ולא לך שבועה הוי כלל ואם אמר שבועה בסוף הוי פרט, **לר' שמעון** לא נקרא פרט עד שיאמר שבועה לכל אחד, וכן לענין קידושין אם קידשה בכמה תמרים ואין שוה פרוטה בכל אחת אלא בין כולם תלוי אם לשון כללי על כל הפרוטות כולם מצטרפים לשווה פרוטה.

דף מ"ד - ע"ב

נערה שיש לה אב לדעת רבנן שמקבלת גיטה וקידושיה היינו משום שהיא יד אביה ולא חצירו, שהיא חצר המשתמרת שלא לדעתו וחצר מהני רק משום שסתם חצר משתמרת על פי בעלים.

אין נערה עושה שליח לקבל גיטה וקידושה שאין ידה כיד אביה שאינה יכולה לעשות שליח, ואם אין לה אב יכולה לעשות שליח.

קטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה (וגם נערה לדעת רבי יהודה, ולרבי יוחנן גם לדעת חכמים) - **לרב ושמואל** צריכה גט שמא נתרצה האב בקידושין, וכיון שצריכה גט יאמר שגרושתו היא ואם יקדש אחותה יאמר שאחות גרושתו היא ואין קידושין תופסים בה, ושמא לא נתרצה אביה ואינה מקודשת לכן צריכה גם מיאון שידע שאינה גרושתו, **ליש אומרים בדעת עולא** אפילו מיאון אינה צריכה שאין מעשה קטנה כלום אפילו שידכו (לתוספות עולא מודה אם שידכו) ועיין דף מ"ה: דעת רבינא.

קטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה - שלרב ושמואל חוששים שמא נתרצה האב, **לרב נחמן** היינו רק אם שידכו לפני כן שאז אפשר להסתפק שמא נתרצה כששמע והוי להו קידושין למפרע, **וללישנא קמא** היינו דעת עולא ורב ושמואל סוברים שגם אם לא שידכו חוששים שמא נתרצה האב.

השיאה אביה ונתארמלה או נתגרשה בקטנותה הרי היא יתומה בחיי אביה ואחרי כן קידשה את עצמה דיי לה במיאון שתקנו רבנן נישואין לקטנה שאין לה אב שלא ינהגו בה מנהג הפקר.

יום זה הוקדש לזכות ידידנו רב פעלים לסיכומי הדף היומי - 'מחודדים'

הרה"ח שלום יוסף חיים בן מרים לאה לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל העינינים וימלא השם משאלות לבו לטובה

מפתה/התקדשי בתמרה/המקדש אחותו/ תרומה מן החיוב על הפטור

קידושין במלוה/ובשטר/ובפיקדון

דף מ"ז - ע"א

התקדשי לי בפירות אלו והיה בין כולם שוה פרוטה מקודשת, אפילו אוכלת הראשונה לפני שנתן לה כולם שמשגמר דיבורו הקנה לה בתורת קידושין ואכלה משלה.

התקדשי לי בזו ובזו ובזו - לת"ק הוא לשון כלל ואם יש שוה פרוטה בין כולם מקודשת, הייתה אוכלת אחת אחת אם יש שוה פרוטה באחרונה מקודשת, בזו בזו הוא פרט ואם יש באחת מהן שוה פרוטה מקודשת, **לרבי** גם בזו ובזו הוא פרט.

המקדש במלוה אינה מקודשת אפילו יש חלק מן המעות בעין שהלווה רשאי להוציאה בהוצאה ואינו חייב להעמידה בעסקא והוא כבר שלה.

התקדשי לי במנה ונמצא חסר דינר ואמר לה הרי הוא עלי מלוה נחלקו התנאים אם אינה מקודשת שמתביישת לתבוע ולא סמכה דעתה על הקידושין או לא, ובמכר לכו"ע קנה שאין המוכר מתבייש מן הקונה, ואם אמר התקדשי במנה ונתן דינר לכו"ע מקודשת וישלים כיון שלא קיבלה אלא דינר אינה מתביישת לתבוע.

התקדשי לי בפיקדון שיש לי בידך והלכה ומצאה שנגנב או נאבד אם נשתייר הימנו שוה פרוטה מקודשת.

דף מ"ז - ע"ב

התקדשי לי ועדיין לא הוציאה כלום מן המעות - לת"ק אינה מקודשת שברשות הלוה היא ואין המלווה יכול לחזור ולתבועה, **לרבי שמעון בן אלעזר** בשם ר' מאיר מלוה ברשות מלווה לחזרה היא ולכן יכול לקדשה בו, **ולרבנן** לדעת רבי שמעון בן אלעזר הוא הדין שאינו ברשות הלוה לחיוב אונסים, **ולרבה** נכון שהמלווה יכול לחזור בו אבל הוא ברשות הלוה לענין חיוב אונסים.

השואל קורדום מחבירו אם לא ביקע בו לא נקרא חזקה להשתמש בו והמשאל יכול לחזור בו (מיהו השואל חייב באונסים), גם למ"ד שבמלווה אינו יכול לחזור בו שאני מלווה שהלווהו על דעת שרשאי הלוה להוציא מיד ויחזור לו מעות אחרים, מה שאין כן שאלה שצריך להחזיר בעין.

המקדש אשה בשטר חוב שיש לו על אחרים - לרבי מאיר מקודשת (שנתן לה דבר חדש משא"כ מלוה דידה), **לחכמים** אינה מקודשת, **ביאור המחלוקת:**

שנחלקו שרבי מאיר סובר כדעת רבי ששטר נקנית במסירה (ואין הלכה כרבי), לחכמים המוכר שטר חוב לא קנה עד שיכתוב שטר מכירה שמוכר לו השטר וגם ימסור השטר חוב ולכן אינה מקודשת במה שמוכר לה השטר,

או שלפי כולם צריך לכתוב שטר קנין על השטר ומדובר שלא כתב בתוך השטר קנין לך וכל שעבודיה שלרבי מאיר מקודשת שאין צריך לכתבו ולחכמים אינה מקודשת שצריך לכתבו וכן דעת רב פפא,

או שכולם סוברים כרב פפא רק לרבי מאיר המוכר שטר חוב לחבירו אינו יכול למחלו וסמכה דעתה על חוב של השטר, וחכמים סברי כשמואל המוכר יכול למחול ואפילו יורש המלווה יכול למחול (שמכירת שטר היא רק מדרבנן), ולכן לא סמכה דעתה ואינה מקודשת,

או שלפי כולם יכול למחול ונחלקו שלרבי מאיר אשה סומכת דעת שבעלה המלווה לא ימחול החוב שהרי לא יעזוב אותה וימחול לאחרים אבל לוקח קרקע ומשלם עם שטר חוב שיש לו על אחרים אין המוכר סומך דעת, לחכמים גם אשה אינה סומכת דעתה.

דף מ"ו - ע"א

קטנה שנתקדשה שלא לדעת אביה - לרב גם היא יכולה לעכב קודם שיתרצה האב ולא מהני ריצוי האב (לתוס' יכולה לעכב גם אחר שנתרצה האב שלא היה מתרצה אם היה יודע שמעכבת), וכן מצינו במפתה נערה לאישות שבין אביה ובין היא יכולה למאן מריבוי קרא שכתוב 'אם מאן ימאן אביה', **לרב אסי** אביה יכול לעכב ולא היא ופסוק אם מאן ימאן מיירי שפיתה שלא לשם אישות ומשמיע הפסוק שמשלם קנס כמפותה.

המפתה את הבתולה צריכה הימנו קידושין שנאמר 'מהר ימהרנה לו לאשה' גם אם פיתה לשום אישות צריכה קידושין אח"כ לדעת אביה.

משנה . האומר לאשה התקדשי לי בתמרה זו התקדשי לי בזו לפי ר' שמעון נחשב כל תמרה לקידושין בפני עצמה ואינם מצטרפים ולכן אם יש שוה פרוטה באחד מהם מקודשת, ואם אמר בזו ובזו ובזו אם יש שוה פרוטה בין כולם מקודשת.

קידשה בתמרה שאין בה שוה פרוטה אינה מקודשת אפילו אוכלת מיד ולא אומרים שגילתה בזה שהיא רוצה בהם וגמרה ומקנה נפשה.

התקדשי בתמרה זו וזו ואכלה הראשונה לפני שגמר ליתן כולם אפילו שוה פרוטה אינה מקודשת שהראשונה מלוה היא והמקדש במלוה אינה מקודשת, ואם יש באחרונה שוה פרוטה מקודשת שהמקדש במלוה ופרוטה דעתה להתקדש עם הפרוטה.

דף מ"ו - ע"ב

קידושין שאינם חלים אין המעות מתנה אלא פיקדון הם וחוזרים, ולכן המקדש בתמרות ואמר בזו וזו ואכלה הראשונה לפני שגמר ליתן כולם אע"פ שהיה שוה פרוטה אינה מקודשת שהוא מלוה שאילו היה מתנה כיון שנתנו לשם קידושין מקודשת.

המקדש אחותו - לרב מעות חוזרים שיודע שאין קידושין תופסים באחותו וגמר ונתן לשם פקדון ולא אמר שנתן לפיקדון שסבר שלא תקבל, **לשמואל** מעות מתנה שיודע שאין קידושין תופסים בה וגמר ונתן לשם מתנה ולא אמר שנתן לשם מתנה שמתביישת לקבל לכך.

המפריש חלתו קמח אינו חלה שנאמר 'ראשית עריסותיכם' וגזל ביד כהן אם אינו מחזירה, אע"פ שישראל הנותנו יודע שאין מפרישים חלה מקמח וגמר ונתנו לשם מתנה לשמואל שהמקדש אחותו מעות מתנה, גזירה שמא יצרפו הכהן לעוד קמח פחות משיעור ויסבור שנתקן עיסתו, שיאמר שמה שאין מפרישים חלה מקמח היינו משום טירחה כהן והוא מוחל על הטירחה, או שישראל הנותן יסבור כן וסבר שתיקן עיסתו.

התורם מנקוב על אינו נקוב שהפריש מן החיוב על הפטור תרומה היא ואין הכהן חייב להחזירה (ואין הבעל הבית חייב להפריש עוד משאינו נקוב). ולא יאכלנו הכהן שטבל הוא שהפרישו בשביל דבר פטור, ואינו דומה לחלת קמח שצריך להחזיר כיון שנקוב ואינו נקוב שני כלים שונים הם וישמע ויחזור ויתרום משא"כ פסול בחלת קמח שאותו כלי הוא.

התורם מאינו נקוב על הנקוב שהוא מן הפטור על החיוב תרומה ויחזור ויתרום מן הנקוב.

התורם קישות ונמצאת מרה אבטיח ונמצאת סרוח הוי תרומה, שנאמר 'ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו', משמע שהתורם מן הרע על היפה הוי תרומה ולכן יש נשיאת חטא ויחזור ויתרום.